hoc videtur hic tenere Io. An. An. Præterea iſte intellectus
videtur deſtruere literam inquantum ſecundum ipſum de
bet exponi litera, dũ dicit ſine cauſæ cognitione.i. ſine cau
ſæ a teſte interrogatione, quod non videtur de mente lite-
ræ. Item etiam verbum, admittenda, non congruit ad prin-
cipium admiſſionis, ſed ad finalem & effectualem deciſio-
nis, quod videtur etiam de mente literæ. vnde alius fuit in-
tellectus Inn. videlicet ꝙ proponantur duę q. vt dicit gl. &
ti.quęſtio. non mutantur ſecundum Inn. aliter reſponderet
30 ad 2.q.† Et ſecundum iſtum intellectum breuiter.h.d. Exce
a ptio ſpontanæ renunciationis velut non veriſimilis[a] nõ ad
mittitur abſq; cauſæ aſſignatione, ſeu expreſſione, per quã
præſumptio, quæ eſt contra, non excludatur, & ea expreſſa
admittitur, ſaluo niſi de non ſpontanea renunciatione per
actorem replicetur, quo caſu admittuntur poſtea probatio
nes relictis teſtibus rei excipientis.h.d. ſecundum iſtum in
tellectum, & ſecundum hoc prima quæſtio eſt, an exceptio
ſpontaneæ renunciationis dicatur formalis ita, ꝙ nõ ſit ad-
mittenda ſine cauſæ expreſſione? Secunda eſt, an dato ꝙ ſit
formalis expreſſione cauſę, an debeant teſtes actoris admit
ti ſuper replicatione; an vero rei ſuper exceptione? Et ad
primam reſpondetur ꝙ non debeant admitti, niſi cauſa ex-
primatur propter præſumptionem nõ veriſimilitudinis ip-
ſius exceptionis. Sed in hoc differt ab intellectu glo. quia li
cet ſecundum gl. non ſit ſuperuacuum, vel inutile inquire-
re de cauſa ſpirituali ab ipſo reo excipiente, tamen non eſt
neceſſarium ꝙ exprimatur cauſa, alias non erit admittẽda
ipſa exceptio. Ad ſecundam vero reſpondetur, ꝙ ſi actor ni
hil replicat, admittendæ ſunt probationes Rei ſuper ſpon-
tanea renunciatione, ſecus ſi replicet, quia tunc admitten-
tur probationes actoris, & non Rei. & ſi dicatur ꝙ actor fun
dat intentionem ſuper negatiua.i. ꝙ non renunciauit, & ſic
non debet admitti ad probandum, reſpondetur, ꝙ non eſt
ſimplex negatiua, ſed implicita habens in ſe incluſam affir-
matiuam, vt tangitur in litera in verſi. Porro, facit quod ha
31 betur in l.2.ff.de probat.† Secundum prædicta habes duo.
Primo ꝙ vbi exceptio in facto nõ eſt veriſimilis, non debet
admitti per iudicem ſine cauſæ expreſſione. Secũdo, ꝙ vbi
reus excipit, de ſpontanea renunciatione, & actor replicet
de non ſpontanea: ꝙ admitti debent probationes actoris,
relictis probationibus Rei excipiẽtis. Sed aduerte, quia cõ-
tra primum dictum facit, quia non tenetur exprimere cau-
ſam ſuę petitionis, niſi a parte hoc petatur & opponatur.l.
fi.C.de anna.excep.& ſic videtur, ꝙ eodem modo debeat
admitti exceptio, & multo magis, ſiue cauſæ expreſſione.
Nec videtur, ꝙ iudex debeat ſupplere de facto, per ea quæ
habentur in c.innotuit, ad fi. ſupra de ele.& l.4.§.hoc autẽ,
ff.de dam.infe. Sed potes dicere, ꝙ hoc debet ĩtelligi, quod
compellitur exprimere parte hoc petente: & ſic ceſſabunt,
contraria. Potes etiam dicere, ꝙ ſic ceſſabit ſpeciale, quia
hoc caſu iudex ſuppleat ex officio ad refrenandũ exceptio
b friuolas,[b] quando exceptio prima facie non eſt veriſimilis;
facit quod no.in c.bonæ.il i. ſupra de poſt.præl.& quod ha-
betur, in l.una, C.vt quæ deſunt aduo.partium.& ſecundũ,
prædicta videtur ꝙ teneatur ipſe exprimere cauſam ad in-
ſtantiam ipſius actoris, vel iudicis, propter præſumptionẽ,
quæ eſt, contra ipſum excipientem, alias non audiatur, fa-
cit c.conſtitutus, de ele.& ca.ad decimas, de reſti.ſpol.in 6.
quod habetur in c.ordinarii, de offi.ord.eo.lib.& in c.ex in
ſinuatione, infra de procu.& infra de reſt. ſpol.ca.ex parte.
32 †Sed aduerte, quia iſte intellectus non placet hic D. Anto.
quia propter ſolum præſumptionẽ non eſt repellenda exce
ptio, ex quo talis eſt ꝙ ſi eſſet vera, deberet legitima reputa
ri, licet iudex poſſet hoc caſu ex officio ſuo, ſi vellet, arcta-
re partem ad exprimẽdũ, ſed nõ debet arctari ad partis pe-
titionem, vt dictum fuit ſecundum intellectum gl. Nam ex
quo eſt exceptio formalis, licet aliqua ſit pręſumptio con-
tra illam a princ. debet admitti, quia tempore admiſſionis
diſputandum eſt de formalitate exceptionis, & non de ve-
ritate, quia illud eſſet reſeruandum ſecundum merita cau-
ſæ, quo tẽpore diſcutietur veritas exceptionis, interim au-
tem debet admitti, vt patet ex his quæ habentur in c.in no
ſtra, in gl.in ver. inutilem, infra de proc. ꝙ debet admitti ex
ceptio, licet ſit dubia, & poteſt certo caſu cõcludere, & cer
to non; licet eius declaratio debeat reſeruari circa merita,
vt ibi patet. Nec obſt. iura allegata per Innoc. licet D. Ant.
non reſpondeat, quia poteſt dici ꝙ loquuntur, quando non
tãta eſt pręſumptio, ꝙ reſultet notoria iniuſtitia, niſi ex ali-
qua ſingulari cã iuſtificetur, ſecus qñ tãta nõ eſt pſumptio.
Et ſic vr, ꝙ in hac prima qõne melior ſit intellectus iſte. di-
cit tñ D. Ant. aduertẽdũ, ꝙ iudex, ad quẽ ex officio ſpectat,
c refrenare[c] exceptiones, ſi magna ſit pſumptio calũniæ, po
terit illã reiicere, facit qđ no.in l.ſatis, C. de ſal. dicit tñ ꝙ
nõ dẽt moueri ex qualibet leui pſumptione ad reiiciendũ,
qñ ipſa exceptio de ſe alias eſt legitima, vt no. In. inf. de cõ-
ceſſ.pb.c.poſt electionẽ. dicit ẽt ꝙ qñ ſubeſt vehemens præ
ſumptio ↄ ipſum reũ excipientẽ, poterit purgare illã pſum-
ptionẽ dupliciter. Vno mõ exprimendo cãm, ꝑ quam ve
riſimiliter euitetur pſumptio, vt colligit ex hac decre. Alio
mõ offerendo ſe paratũ incontinenti probare, ꝑ illud quod
hr in c.interpoſita, inf. de appellatio.& quod no. Inn. in d.c.
33 poſt electionem.† Circa ſm dictum. inquantum dixi, ꝙ acto
re replicante non admittitur exceptio rei, vr obſtare qđ hr,
inf. de reſti.ſpol.c.accepta. Sed põt dici ſm Inn. ꝙ actor fun-
dabat intẽtionem ſuã ſuꝑ ſpoliatione, & reus excipiebat de
ſpontanea renũciatione ante ſpoliationẽ. Vnde q̃a iſta ſunt
cõpaſſibilia, vr ꝙ tũc admittant, ꝓbationes vtriuſq;, q̃a nõ
directe ꝯriant exceptio, & replicatio. Sed certe iſta ſol. nõ
vr bona, q̃a ẽt ibi vr cõtrarietas; q̃a ſi ante ſpoliationẽ, non
vr ꝙ poſtea dẽt dici ſpoliatus, facit quod dicetur, inf. Ideo
reſpondet ſecundo. ꝙ contrarium procedit, quãdo nihil re
plicatur, ſecus quando replicatur, ꝙ vi & non ſponte renũ
ciauit, & de intellectu d.c.accepta. infra tangetur cum glo.
magna. Item etiam videtur obſtare. quia vbi concurrunt,
exceptio & replicatio, videtur, ꝙ debeat admitti probatio
vtriuſque, ſecundum Inno.in c.nobis, infra de excep.& in
c.illud, infra de præſcri. ſed poteſt dici ꝙ illud eſt verũ, quã-
do exceptio non habet pręſumptionẽ contra ſe, ſecus quã-
do habet, quia tunc videtur, ꝙ non admittatur excipiens, ſi
actor replicet. Vel poteſt dici, ꝙ contrarium procedat, quã
do facta replicationis & exceptionis non ſunt directe con-
traria, ſed ſunt compaſſibilia, ſecus quando ſunt incompaſ-
ſibilia. Sed prima ſolutio placet D. Ant. vt tũc propter præ
ſumptionem, admittatur probatio ſuper replicatione tan-
quam magis veriſimili. Sed tu potes melius dicere, ꝙ hic lo
quitur, vt debeat intelligi eo caſu, quo reus bene poteſt pro
bare de iure ſuo, actore probãte ſuam replicationem, vt in-
fra declaratur. Item videtur obſtare, ꝙ cum actor fundet in
tentionem ſuper negatiua, replicando de non ſpontanea re
nunciatione, ꝙ facilius debeat repelli, quam excipiens qui
fundat intentionem ſuam ſuper affirmatiua. Sed huic literę
reſpõdet. in ver. Porro, ꝙ licet replicatio ſit negatiua, tamẽ
34 habet implicitam affirmatiuam.† Inn. volens ſoluere cõtra
traria multũ notabiliter dicit, ꝙ vbi concurrunt replicatio,
& exceptio, & ſic ſe habent ꝙ probata replicatione non eſt
impoſſibilis probatio exceptionis, tunc admitti debet pro
batio ſuper replicatione & exceptione. Sed vbi probata re-
plicatione non eſt poſſibilis probatio exceptionis, tunc ad
mittur probatio ſolius replicationis, quia tunc probata re-
plicatione fruſtra laboratur in probãda exceptione, & hoc
declaratur in caſu propoſito. Nam ſi actor probat ꝙ nõ ſpõ
te, & ſic vi, vel metu renunciauit, videtur eſſe impoſſibilis,
probatio directa rei excipientis, quia ꝙ ſponte renũciauit,
d pendet a ſolo arcano mentis renũciantis,[d] quia ſolus Deus
ſcit

ADDITIONES.

a ¶ Velut nõ veriſimilis. Vult iſte inferre ꝙ renũciatio bñficii præſumitur eſſe fa
cta metu. vt s.e.nu.2. idẽ tenuit in proprijs terminis Ant Cor. ſin.358. inci. Mil
le teſtes, n ſi pro quo facit tex. in ar. in l.cum de indebito, ff.de proba.
b ¶ Friuolas. Adde Ale. conſ.65.& 41.2.lib.
c ¶ Exceptiões. Vide no. in l. vbi pactũ. C.de trãſ.& q̃ no. p Mod. ĩ l.j.ff.de off.aſſ.&
p Ale. ĩ l.4.§ hoc autẽ iudiciũ, ff.de dã.ĩfe.& ꝑ Fel. ĩ c.exceptionẽ, đ exce.co.3
d ¶ Mentis renunciãtis. Et hinc eſt ꝙ pauci vel duo teſtes deponẽtes de vi, vel me-
tu preferuntur mille negantibus vim vel metum. iſta eſt celebris Theorica,
Inn. hic, quẽ refert, & ſequitur iſte in c.fi. infra quod met.cauſa, & Anto. Conſ.
ſin.357. in ver. teſtes, quod incip. mille teſtes &c.
¶ Adde ꝙ metus & violẽtia ꝓbãtur ꝑ duos teſtes affirmatiuè deponẽtes đ me
tu, vel vi oĩa illata, & illato vt notat voluit Bal. in l.nam, in fi C. đ de reſ. nã
teſtibꝰ affirmãtibꝰ abſq; dubio magis credit q̃ negãtibꝰ, l.diẽ ꝓferre, §.ſi plu-
res, & ibi Bar.& Do. ff.de ar.& no. Bal. in l.j. in 5.q.C.de teſt.& idẽ Bal. in l.a-
ctor. in 2.col. ver. itẽ ex dictis Nicolai, C.de ꝓb.& hãc dicit rõne, q̃a affirma-
tiua credibilior ẽ, & iõ magis credit affirmãtibus ẽt ſine rõne, q̃ credat negã
tib đ quo p Spec. in ti.de ꝓba. in § j. qđ ẽt voluit Bal in l.j. in prin. & Bal. ibidẽ
ĩ ver. veteris no. ff de vẽ inſp. vbi dixit ꝙ magis credet vni affirmãti, q̃ duob.
negãtib. đ quo ẽt ꝑ Bal. ĩ auth. oẽs, in ver. qd in dubio facti, C. cõia de le.& hr
ẽ p Pan. de Ca. in conſ.52. in 1 cã q̃ vertit, & hr ẽt per Inn. in c.Quid ꝓ no-
nale, de ver. ſig.& in c. ſuper hoc in j.col. de renũ.& tene menti q metus & ni
mia reuerẽtia ↄpirãtur, vt ĩ gl.ſin. & ibi ꝑ Bar. in l.j. in §.q oneranda, ff. quarũ
rer. ac non da.& vide Inno in c. cauſam mrimonij, de off.deleg. & per Bar.
in l.interpoſitas, C.de tranſ.& in l.metum, la j.ff.quod me.cauſa. Ant. Franc.